Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 9. Den 15. Januar 1878. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt ved Halvaars Konferencen, den 7de Oktober 1877.

(Fra «Deseret News.»)

Der er et eller to Punkter, som jeg ønsker at fremsætte for Eder med Hensyn til Embedet som Kirkens Forvalter. Jeg er bleven beskikket til nævnte Embede, og jeg føler, at jeg trænger til Understøttelse med Hensyn til de Pligter, som paahvile mig i denne Egenskab. Jeg ønsker at have denne Gjenstand forelagt denne Konference. Et af de Punkter, jeg hentyder til, er Revisionen af Kirkens Forvalters Regnskaber. Jeg ønsker derfor til denne Konference at foreslaa tre Navne til at udgjøre en Revisions-Komite, nemlig: Wilford Woodruff, Erastus Snow og Joseph F. Smith. (Paa Forslag bleve de enstemmigt opholdte.)

Der er en anden Gjenstand, som jeg ønsker at omtale, der mere særlig angaar mine Brødre af de Tolv. Jeg formoder, at de fleste af Eder vide, at de have rejst og arbejdet i et langt Tidsrum, nogle af dem i henimod fyrretyve Aar, uden Pung og Taske, medens næsten enhver Anden er bleven godtgjort for sin Tjeneste. Det synes mig rigtigt og passende, at de skulde i det mindste stilles paa lige Fod med andre Folk, i Særdeleshed eftersom deres Arbejde nødvendigvis forøges. Som en Følge af vore nuværende Organisationer, der nødvendiggjøre deres hyppige Besøg til vore fjerdingaarlige Konferencer, tilligemed andre Pligter, som ophobe sig over dem, bliver det umuligt for dem at have Opmærksomheden henvendt paa deres egne private Anliggender. Mit Forslag, og jeg veed, at det vil blive hjertelig bifaldet af Brødrene i Almindelighed, er, at de erholde en rimelig Godtgjørelse for deres Tjenester, og at Kirkens Forvalter bemyndiges til at ordne denne Sag. Jeg ønsker ligeledes at gjøre disse Bemærkninger gjældende med Hensyn til de Tolvs Raadgivere. (Forslaget stilledes, og vedtoges enstemmigt.)

Som der er bleven bemærket, er den Stilling, vi idag indtage, en meget betydningsfuld. Der er sket en Forandring i Præsidentskabet, og nødvendigvis ogsaa en Forandring i Administrationen. I

Gud, vor himmelske Faders Forsyn, har han behaget at borttage vor elskede Præsident Brigham Young, der saalænge har arbejdet i vor Midte. Det er en af de Begivenheder, der frembringe Eftertanke og Overvejelse, og den kastede en vis mørk Skygge over hele dette Folk. Vi have følt os bedrøvede over at miste hans Raad, at blive berøvede den Visdom og Intelligents, som karaktiserede alle hans Handlinger; thi de have været af en saadan Art, at de ikke alene vare af Interesse for de Sidste Dages Hellige, men hans Navn er blevet berømt overalt i Verden. Brigham Young behøver ingen kunstig Hjælp for at bevare hans Minde; hans Arbejder i de sidste fem og fyrretyve Aar ere blevne udviste i hans Prædikener, hans Skrifter, hans Raad, i den Visdom og Intelligents, han har lagt for Dagen, i vor Udgang fra Nauvoo, i Bygningen af Stæder overalt i dette Territorium, i hans Kamp imod Last og hans Beskyttelse af Dyd, Renhed og Ret. Disse Ting ere vel kjendte og forstaaede af de Sidste Dages Hellige og ligeledes af Tusinder og Millioner af Andre. Men ligesom med hans Forgjænger, Joseph Smith, som maatte gaa bort, medens vi sørge over en Præsidents Død, forkynde Englene en Præsident født i de evige Verdener; han er kun gaaet for at bevæge sig i en anden Grad of Tilværelsen. Men desuagtet, ved at omtale disse Ting, ønske vi ikke blot at prise Mennesket, thi Brigham Young kunde, om end han var saa stor en Mand, ikke have gjort Noget for at udføre Guds Hensigter, uden at være opholdt og nnderstøttet af ham. Joseph Smith kunde Intet have gjort, ejheller, som jeg allerede har sagt, kan de tolv Apostle udrette Noget, uden de erholde samme guddommelige Bistand. D et Værk, hvori vi ere beskjæftigede, er udsprunget fra Gud, og hvad vidste vel Joseph Smith derom, førend Gud aabenbarede det? Hvad vidste Præsident Young eller de Tolv eller nogen Anden derom, førend de himmelske Sendebud, ja Gud selv, kom forat bryde den lange, lange Taushed igjennem mange Tidsaldre, idet han ved sin Søn Jesum Kristum og de hellige Engle aabenbarede det evige Evangelium? Aldeles Intet. Vi vare alle lige uvidende, indtil Himlen aabenbarede det. Derfor er ogsaa Himlene interesserede i Forvaltningen af disse Ting. Disse mine Brødre foran mig, det Præstedømme, som igaar forsamledes i dets forskjellige Kvorum'er, alle disse have hjulpet med i Værket, alle have mere eller mindre prædiket og arbeidet for Zions Sag, for Opbyggelsen af dette, Guds Rige paa Jorden. Saa at det paa ingen Maade er en personlig Sag, som Mange, fuldstændig uvidende derom, formode og sige det at være, det er ikke ved denne Mands Visdom eller hins Intelligents, men det er ved Guds Visdom og Vejledning og ved hans opholdende Haand, at hele dette Folk ledes fremad og at dette Rige har en Tilværelse paa Jorden. Jeg for min Del vilde sige ligesom Moses ved en vis Lejlighed, da Gud sagde, at han ikke vilde gaa op med Israels Børn formedelst deres Oprørskhed: „Dersom din Nærværelse ikke er med os, før os da ikke did;" eller med andre Ord: „Jeg ønsker ikke at have Noget at gjøre med saa stort et Foretagende som Ledelsen af dette Folk, uden Herrens Hjælp og Bistand." Jeg vil sige idag, dersom vi ikke opholdtes af Jehovahs almægtige Kraft, dersom hans styrende og beskyttende Haand ikke var over os, vilde jeg Intet have med dette Værk at gjøre. Men han er med os, og vi vide det. Den Følelse, som tilkjendegaves her igaar, er meget til Ros for Israel, den bifal-

des af Guderne i de evige Verdener, og dersom vi i vor Vandel og daglige Liv stedse nære den Enighed, som vi tiljendegave i vor Stemmeafgivning, vil Herren vor Gud vedblive at udgyde sine Velsignelser over os, indtil vi skulle vorde forenede i alle Ting, timelige saavel som aandelige, og denne Enighed skulle vi opnaa. Naar dette er opnaaet, vil Zion rejse sig og skinne og Guds Herlighed vil hvile derover, og hans Kraft vil tilkjendegives i dets Midte.

I hørte imorges en hel Del blive sagt, og tillige meget korrekt, om Præstedømmet og dets Organisation, og den Stilling vi indtage med Hensyn til disse Ting. I stemte igaar for, at de Tolv skulde være Profeter, Seere og Aabenbarere. Dette kunde synes forunderligt for Nogle, som ikke fatte disse Principer, men ikke for dem, som forstaa dem. Den samme Votering foresloges af Joseph Smith og afgaves i Templet i Kirtland, følgelig er der intet Nyt deri. Og, som I hørle imorges, dette indbefattes i Apostelskabet, hvilket er blevet givet af den Almægtige, og som indbefatter alle de Nøgler og Kræfter og al den Myndighed, som nogensinde gaves til Menneskene. Jeg ønsker ikke at gaa ind paa Enkeltheder angaaende denne Gjenstand, I ville finde dem meget klart fremstillede i Lærdommens og Pagtens Bog, og jeg henviser Eder dertil for Oplysning om disse Punkter.

I hørte ligeledes, at omendskjøndt Præstedømmet holdt visse Kræfter og Privilegier, blev Tilkjendegivelsen og Kraften deraf kun meddelt i Forhold til Omstændighederne og deres Krav og Fornødenheder. Gud har meddelt os disse Velsignelser, men der er visse Tilkjendegivelser og Kræfter, som maa komme direkte fra ham, og det er de Tolvs Pligt at søge, stræbe efter, bed om og erholde disse, og dette er ligeledes Pligt for enhver af disse Præsidenter over Staver, Biskopper, Højpræster, Halvfjerds og hver Mand, som holder en vigtig Stilling, at søge at kjende Gud, hvilket er evigt Liv. Vi behøve allesammen at ydmyge os for den Almægtige, thi vi ere alle uuder hans Øje, og den hele Skabning er, og Helvede og Fordærvelse ere ogsaa uden Skjul for ham. Som dødelige og udødelige Væsener, som Mænd, der holde det hellige Præstedømme, hvilket Herren har skænket os til Grundfæstelsen af hans Rige, Opbyggelsen af hans Zion og Forløsningen af de Levende og Døde, er det af yderste Vigtighed, at vi staa frem, enhver især af os, og opfylde vore forskjellige Kaldelser, thi i al vor Skrøbelighed, med alle vore Ufuldkommenheder, har Gud givet os store Skatte, hvilke vi eie i disse jordiske Hytter.

Som der er blevet hentydet til, blev Præsidenten paavirket til mere fuldstændig at organisere Kirken overalt i Territoriet; de Tolv kaldtes til at besøge hver Del af Territoriet og organisere den, hvilket de have gjort. Der er nu tyve forskjellige Staver fuldstændig organiserede med deres Præsidenter og Raadgivere, med deres Højraad, med Biskopper og deres Raadgiver, der virke som almindelige Dommere i Israel, og med Højpræster, Halvfjerds og det mindre Præstedømme, at de kunne administrere i alle Ting i deres Staver under de Tolvs Ledelse. Som der ligeledes bemærkedes imorges, Kirken har aldrig fra den Dag den organiseredes været saa fuldkommen organiseret, som den er i denne Dag. Hvad er dette blevet gjort for? Er det for at anbringe enkelte Mænd i indbringende eller hædredr Stillinger? Nej, men det er forat organisere Guds Kirke og Rige ifølge Himlenes

Mønster, at vi kunne vorde beredte til i alle Ting at rette os efter Guds Ordinancer, thi der er blevet os sagt: „I Ordinancerne tilkjendegives Gudfrygtigheds Kraft, og uden Ordinancerne og Præstedømmets Myndighed bliver Gudfrygtigheds Kraft ikke tilkjendegivet til Mennesker i Kjødet, thi uden den kan intet Menneske se Gud Faders Aasyn og leve".

Det forventes, at disse Præsidenter for Staver skulle være Mænd fyldte med den Hellig Aand og Guds Kraft, at de føle og indse tilfulde, at de ere Johovahs Tjenere, beskjæftigede i hans Værk, og at han vil kræve et Regnskab af dem over deres Forvalterembeder. Det er ligeledes nødvendigt, at Højraadene og Biskopperne handle paa samme Maade tilligemed Højpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne og alle af det mindre Præstedømme, og at alle virke tilsammen i Gudsfrygt, thi hans Øje er over Eder, og han forventer af Eder, at I skulle fremme Retfærdighed, rense Kirken for Uretfærdighed og lære Folket korrekte Principer og lede dem paa Livets Stier. Dette er, hvad Gud fordrer af Eders Hænder. Følgelig, medens vi paase disse Ting og ere beskjæftigede med disse Organisationer, er der andre Ting, som nødvendigvis ere forbundne dermed. Der er en Følelse, en Tilskyndelse, som gradvis har arbejdet paa de Helliges Sind, som Mange ikke kunde fatte eller sige, hvor den kom fra, nemlig til at bygge Templer. Præsident Young, de Tolv, og Folket i Almindelighed have følt sig besjælede af en næsten uforklarlig Attraa for Udførelsen heraf og hvorfor? Kunne I sige mig Grunden? Det er undertiden meget vanskeligt at forklare nogle af disse Gjenstande til det menneskelige Sind. I hørte imorges om Moses, der viste sig i Kirtlands Tempel og overgav til Joseph Smith Indsamlingens Husholdnings Nøgler, hvorover Moses præsiderede i fordums Dage og hvorover han præsiderer idag. Uden disse Nøgler vare blevne gjengivne og I havde deltaget i hin Indflydelse og Aand, vilde I da have været her idag? Nej, I vilde ikke. Da Evangeliet udgik til Folket, efterat Moses havde vist sig i Templet og overgivet Indsamlingens Nøgler, da erholdt I Sidste Dages Hellige, efter at have annammet Evangeliet og modtaget Daab til Syndernes Forladelse, tillige Indsamlingens Aand. I Ældste foran mig kunde idag have prædiket, indtil Eders Tunger havde klæbet fast til Eders Gane, men dersom Guds Aand ikke havde ledsaget Eders Virken i denne Retning, kunde I ikke have udrettet Noget af nogensomhelst Betydning. Da dette Sendebud kom, viste der sig tillige en Anden, nemlig Elias, hvis Mission var at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene, at jeg ikke (siger Herren) skal komme og slaa Jorden med Band. Han overgav disse Nøgler. Men førend dette skete, hvad blev der da gjort i Templet? Døbte vi for de Døde der? Nej, vi gjorde ikke. Hvorfor ikke? Fordi Nøglerne ikke vare givne. Da de vare givne og senere, da Templet var bygget i Nauvoo, da fulgte ogsaa hin Aand, og vi begyndte at føle for vore Fædre hinsides Sløret, og de begyndte ligeledes at føle efter deres Børn. Broder Woodruff, der har arbejdet i Templet i St. George, kunde, hvis han havde Tid dertil, fortælle Eder mange Ting af stor Betydning, der staa i Forbindelse med disse Gjenstande. Lad det være tilstrækkeligt at sige, at Guds Hensigter angaaende Menneskeslægten, hvilke han fattede, førend denne Verden rullede ind i Tilværelsen eller Morgenstjernerne sang

tilsammen af Glæde, maa alle opfyldes ved de Levendes Frelse og de Dødes Forløsning. Disse Ting ere I bekjendte med, det er ikke nødvendigt for mig at tale meget om disse Gjenstande. Men jeg ønsker blot at hentyde til den Aand, Indflydelse og Kraft, som har paavirket de Hellige, og som virker paa dem overalt i dette Territorium. Dette kommer af Præstedømmet, som existerede fordum, det er fordi dette Præstedømmes Nøgler ere blevne gjengivne til Menneskene. Hvad er Følgen? Begjær for at bygge Templer. Hvorfor? For deri at administrere i de Ordinancer, hvori de og vi ere saa storligen interesserede. I hørte gjennem Broder Woodruff, hvor mange flere Administrationer der havde fundet Sted for de Døde end for de Levende. Dette er, fordi Elias har været her og overgivet de Nøgler, som vende Børnenes Hjerter til Fædrene, og vi begynde at føle efter dem. Derfor bygge vi et Tempel her, et i Sanpete, et i Cache Valley, og have allerede et bygget i St. George, hvilke jeg tror ville alle blive prisværdige Bygninger, som Herren og hellige Engle ville antage. Hengive vi vore Midler og Arbejde? Ja, vi gjøre, og det er den Aand, som hviler over os, der leder os dertil, og den vil ikke lade os hvile, førend disse Ting ere udførte. Hvorfor? Fordi Præstedømmets Nøgler have bragt os i Forbindelse med Præstedømmet i Himlen, af hvilket vi udgjøre en Del, idet vi høre til den Førstefødtes Kirke, hvis Navne ere skrevne i Himlen. De ere interesserede i deres Børn, hvis Børn ere vore Fædre. Vi ere blevne kaldede sammen iblandt andet i det Øjemed at virke med dem i dette Værk, thi de ere ikke fuldkommengjorte uden os, som Skriften meddeler os. Derfor er det nødvendigt, at vi skulle være her, bygge Templer og adminisirere deri, at deres Sæd og Efterkommere kunne blive eftersøgte og sørgede for. Vi kunne ikke blive fuldkommengjorte uden dem, thi vi behøve deres Hjælp og Understøttelse og Guds Kraft til at opholde, vejlede og føre os i vore Arbejder og Administration. Dette er, hvad Præsident Young har været beskjæftiget med af ganske Sind, Styrke og Kraft; dette er hvad mine Brødre, de Tolv, have været beskjæftigede med, og hvormed vi ere beskjæftigede idag. Dette er, hvad hele Israel burde være beskjæftiget med, thi vi leve kun her for en kort Tid, og snart skulle vi gaa bort, som vor Præsident har gjort, men det vil kun være for at forene os med et andet Præstedømme eller det samme, om I behage, i de evige Verdener, thi det ene er sluttet til og forenet med det andet. Præstedømmet, som har levet tidligere, og det, som lever nu, er evigt og virker i Tid og Evighed, og de Principer, som Gud har aabenbaret til os, drage Forhænget tilside for de evige Verdener og skjænke os et Blik indenfor Sløret, hvorhen Kristus, vor Forløber, er gaaet. Vi blive samlede tilsammen. „En af en Stad og To af en Slægt", som Profeten sagde, at de skulde blive. Og han siger: „Jeg vil føre Eder til Zion". Hvad vil han gjøre med dem, naar han har bragt dem did? „Jeg vil give dem Hyrder efter mit eget Hjerte, som skulle føde dem med Kundskab og Forstand". Atter „Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg og dømme Esaus Hus, og Riget skal være Herrens". Nogle tale om Riger og Magter opbyggede af Mennesket. Dette er Herrens Rige og ikke Menneskenes. Herren er vor Gud, han er vor Konge og Lovgiver, og han skal herske over os, og vi ville søge og erholde hans Hjælp og Kraft.

Frelsere skulle opkomme paa Zions

Bjerg siger Skriften. Hvad er en Frelser? En, som frelser en Anden, ikke sandt. Hvorledes kunde Nogen frelse Folk, dersom han ikke vidste hvorledes, og hvordan kunde han, undtagen Herren underviser ham ? Verden finder ofte Fejl med os. Der existere ingen større Velgjørere til Verden end de Sidste Dages Hellige. Der er Ingen, som i Forhold til deres Tal, har gjort mere for Menneskeslægtens Vel, end dette Folk. Præsident Young, som er død, og mange Andre, som ere gaaede bort, saavel som de Tolv og Tusinder af Andre, som endnu tøve her, have rejst rundtomkring paa Jorden uden Pung og Taske forat forkynde de glade Frelsens Tidender, som Himlen har aabenbaret til dem. Finde I nogen Andre, udenfor denne Kirke, som har gjort det eller som gjør det? Nej, en saadan Ting er uhørt. Vi ere gaaede ud, som Skriften siger, „bærende kosteligt Frø og ere vendte tilbage med Fryd, bringende vore Neg med os". Er dette Noget, som kan skade Nogen? Indgriber det paa mindste Maade i Nogens Rettigheder? Nej. Er der Nogen i denne Stad, som ikke er med os, der kunne bevise, at deres religiøse Rettigheder eller Principper ere blevne forstyrrede eller beskaarne af de Sidste Dages Hellige, eller af denne Kirkes Autoriteteter? Nej, ikke een. Dersom jeg kjendte Nogen, der paa nogensomhelst Maade forulempedes eller forurettedes, vilde jeg være den Første til at beskytte dem. Saaledes ere vore Følelser mod Verden og mod dem, som tale allehaande Ondt om os.

Vi have udgivet Millioner paa Millioner til de Fattiges Indsamling til dette Land ved hvad der kjendes som det vedvarende Emigrationsfond. Der kunde spørges, hvorfor har dette Folk i disse Dale udgivet saa store Summer? Var det, fordi de sendte efter Slægtninge og Venner? Nej, men fordi de vare Kristi Slægt, Guds Sønner og Døtre, og bestemte til at komme til Zion. Vi have sendt saa meget som femhundrede Kjøretøjer ad Gangen for at hjælpe de Fattige. I have gjort det, og mange af Eder har enten sendt Eders Sønner eller ere selv tagne afsted. og I bragte Levnetsmidler til dem tilligemed at bringe dem hertil. Jeg tror ikke, at der er synderlig stor Skade i det. Og hvad næst. Naar disse samme Mænd, som havde annammet Sandhedens Budskab i fjerne Lande, vare blevne yderligere underviste og belærte, saa have vi sendt dem til de Nationer, hvorfra de kom, for til deres Slægt og Venner, Tungemaal og Folk at forkynde, hvad Gud havde gjort for dem. Efterat have opfyldt deres Missioner vende de tilbage igjen, for da at gjøre hvad? Forat slumre og bortsove deres Tid? Nej, men forat fortsætte deres Arbejde med at opdyrke de øde Stæder og bygge Templer til Menneskeslægtens Bedste, som Guds og tillige som Verdens Venner.

Der er idag et hundrede og halvtredsinstyve Mænd beskjæftigede paa vort Tempel. Hvorfor? For at der kan findes et Sted, som kan være antageligt for Gud og hvori vi kunne administrere for vore Døde saavelsom for vore Levende. Vi ønske ikke at gjøre dette modvilligt, men med villige Hjerter, rede til at virke sammen med Præstedømmet hinsides Sløret i Opbyggelsen og Grundfæstelsen af Guds Rige paa Jorden. Disse Mænd kunne da, efterat have prædiket og være vendte tilbage, indgaa i disse Templer og administrere i dem som Repræsentanter for de Nationer, hvorfra de kom, og vi virke til Bedste for disse Nationer. Vil Gud finde Behag i dette Værk? Ja, dersom vi troligen vedblive

at gjøre Godt. Jeg antager, at der er ikke mindre end 500 Mand i Arbejde paa de Templer, der nu ere under Opførelse i dette Territorium, og maaske endda flere. Dette synes daaragtigt for Verden: men vi vide paa hvem vi have troet, og vi kjende det Værk, hvori vi ere beskjæftigede, og hvo skades derved? Ingen,

Nogle af vore Brødre føle undertiden, at disse Ting hvile tungt paa dem. Det er ganske naturligt, og Gud har ogsaa isinde at prøve os, at se, hvad vi bestaa af, og se, om det rette Metal er i os eller ikke, og om vi ere beredte til at gaa Prøven imøde og gaa frem i Israels Guds Navn. Er det Ønsket at undertrykke Nogen? Nej aldrig. Idet jeg taler om dette. vil jeg sige til Præsidenterne for Staverne og til Biskopperne, at de maa paase, at der ikke er nogen Undertrykkelse af nogensomhelst Slags, eller Noget, der nærmer sig vilkaarlige Skridt, at Ingen forulempes, men at enhver Ting sker i Retfærdighed, retmæssigen og frivilligt. Istedetfor at nedtrykke de Fattige, hjælp dem, istedetfor at tage fra de Nøgne, klæd dem. Værer barmhjertige mod Enker, og den Forældreløse og Alle, som ere i Nød, aftør deres Taarer og gyd Balsam i deres Saar og værer fyldte med Medlidenhed, Venlighed og Guds Kjærlighed, og lad den rinde fra Eder som en Livsens Strøm. Disse ere de Følelser, som burde herske iblandt de Hellige og Intet lig Undertrykkelse eller Uret af nogen Slags burde findes i Eders Hjerter.

Lad mig gaa fra dette til en anden Ting, som blev berørt imorges, der er aldeles sand, skjøndt jeg virkelig ønsker, at den ikke var. Mange af disse mine Brødre have udsendt deres Kjøretøjer og ydet Bidrag af deres Midler til de Fattiges Udfrielse og bragt dem til disse Dale. Ifølge det vedvarende Emigrationsfond Indretning forventes det af dem, som saaledes hjælpes, at de skulle tilbagebetale de dem laante Beløb, saasnart de have fortjent dem, saa at Andre kunne blive hjulpne med de samme Penge, og at Fondet saaledes kan, som det ønskedes, være vedvarende i sin Virken. Jeg underrettes om, at der idag skyldes henimod en Million Dollars til Fondet. Dette bringer en mørk Skygge over de Mænds Taknemlighed, der saaledes ere blevne hjulpne. Jeg er bange for, at Himlen ikke smile paa saadanne Handlinger og at Gud ikke vil billige dem. Det er paa Tide, at vi vaagne op og opfylde vore Forpligtelser og føle, at der er flere i Verden end os selv, og at dersom vi ere blevne hjulpne, ville vi i det mindste være ærlige nok til at tilbagebetale Laanet, saa at Andre, som trænge til Hjælp, kunne faa den ad den rette Vej.

Vi ere paa dette Sted beskjæftigede med at bygge et Tabernakkel, hvori vi kunne mødes om Vinteren. Vi kalde ikke Eder, udenfor boende Brødre, til at hjælpe os i dette Foretagende, thi det er lokalt og hører til Staven. Dette er en Gjenstand, hvortil Præsident Young lagde Planen førend sin Død, og vi have, som Broder Cannon sagde imorges, været ivrige for at udføre vor ærværdige Præsidents Planer saavidt det er os muligt. Vi have begyndt at bygge dette Hus og ønske at fuldføre det uden Tøven. I denne som i enhver anden Retning ønske vi ikke, at Nogen skal yde Bidrag i Penge eller Arbejde, uden at de føle dertil, thi der er Mange, som ville gjøre det med Villighed, og det vil blive bygget; og vi ville have en smuk, bekvem Plads, hvori vi kunne have Gudstjeneste om Vinten, og det vil tjene Præstedømmet i alle nødvendige Øjemed saavelsom Offentligheden. Bygningen vil blive

116.64 Fod indvendig med Galleri helt rundt. Det vil blive lidt større end det først tilsigtedes, og vi ere ogsaa afvegne lidt fra det oprindelige Udkast angaaende Bygningsmaterialernes Slags. Istedetfor Adobie (Lersten) have vi besluttet at bruge hugne Sten. Jeg indbyder nu Folket i denne Stad og i Særdeleshed Murerne og Stenhuggerne til at komme frem og anvende deres Energi og Evner, og lad os fuldføre dette Værk. Det vil blive udført ved frivillige Gaver og ved at anvende Arbejdstiende. Nogle kunne sige: „Hvorfor gjøre det ved Gaver og Ofringer? Hvorfor ikke bruge Tiende for alle saadanne Øjemed? Er den ikke tilstrækkelig?" Ja, dersom I alle nøjagtig betalte den, men det er ikke Tilfældet, og følgelig maa vi tage Tilflugt ttl andre Midler. Men, som jeg før har sagt, i dette som i alt Andet ønske vi ikke at presse Folket eller at bringe det i ubehagelige Stillinger, men det er Alt af fri Vilje.

Jeg ønsker at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende hvad vi kalde den forenede Orden. Vi ere idag forenede med Gud og det hellige Præstedømme, som existerede før os, med Jesus, den nye Pagts Midler, og med de fordums Apostle, Profeter og hellige Guds Mænd i at opbygge Guds Zion paa Jorden. De, i deres forskjellige Sphærer og Kaldelser, virke med os og vi med dem, og det Hele er et stort samvirkende Samfund, og enhver Ting, som vi gjøre her, skulde være med det Maal for Øje at forene vore jordiske Interesser, at vi kunne være Eet i timelige saavelsom i aandelige Ting, Eet paa Jorden og Eet med dem i Himlene, idet vi med vore forenede Bestræbelser hjælpe til at fremrulle Guds Rige i Overensstemmelse med hans Hensigter, og ikke ifølge vore egne fejlagtige Begreber. Idet jeg taler om disse Ting, vil jeg henvende nogle Ord til Søstrene i Hjælpe- og de gjensidige Udviklingsforeninger. I udføre et godt Værk i Zion. Jeg er fornøjet med det Organ, som I udgive, og har været meget interesseret i de Rapporter, I have afgivet, i at være Vidne til den Iver og Nidkjærhed I lægge for Dagen i at tilstræbe at indføre hjemmeforarbejdede Varer og Gjenstande af forskjellig Art, i at hjælpe de Fattige og Trængende og i at hæve Samfundet i Almindelighed. Til vore unge Mænds Foreninger siger jeg, Gud velsigne Eder og Alle, som virke for Zions Interesser, for bestandig.

Nu, lad mig sige til Forældrene, lad os paase, at vore Unge blive omhyggeligt tagne vare paa og underviste, og at Ærlighed, Sanddruhed, Dyd og gode Sæder indpodes i deres Sind, at de kunne voxe i Tro paa Evangeliet og Ærefrygt for Gud, saa at de kunne være nyttige i sin Tid til at fremføre det store Værk, hvori vi ere beskjæftigede. Vi bemærke allerede store Fremskridt iblandt vore unge Mænd i deres Handlinger, de skride frem, tilkjendegivende en fortrinlig Aand, og mange af dem udlove, at blive mægtige Mænd i Israel, naar vi have fuldendt. Jeg vil sige til Præsidenterne for Staverne, opmuntre og støt disse Institutioner, og til hele Folket vil jeg sige, elsk Gud og hold hans Befalinger. Værer dydige, sanddru og retskafne og frygter Herrer Eders Gud i Eders Hjerter, og hans Velsignelse vi være med Eder og hans Aand vil hvile over Eder og Eders Efterslægt efter Eder i Verdener uden Ende. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Guds Præstedømme.

„Denne Mand (Jesus) har et uforgjængeligt Præstedømme". Hebr. 7, 24.
„Gud har sat i Menigheden først Apostle," etc. 1 Kor. 12, 28.

Et Barn i Kundskab kan forstaa, at et System lig Evangeliet, der bestaar af Ordinancer og Organisationer, maa have i sig selv Alt, hvad der er nødvendigt for dets Existents, og Tilværelsen af en Orden, overensstemmende med dets Oprindelse og Karakter. Dersom Ordinancerne vare af Vigtighed, var det nødvendigt at vide, hvem der skulde forvalte dem, dersom Organisation var nødvendig, saa var det ligesaa nødvendigt, at hver Embedsmands Myndighed var tydelig forstaaet, saa at der ingen Tvistigheder skulde være med Hensyn til Pligt, eller i Tilfælde af at saadant indtraf, at der kunde være en Plan, hvorved alvorlige Følger kunde undgaaes; en saadan Organisations forskjellige Pligter vilde synes at medføre Arbejder af forskjellige Grader, herved vilde Indgreb undgaaes og Ansvarligheden bibeholdes; denne Orden dannede et „Præstedømme" eller befuldmægtiget Myndighed, beskikket af den Højeste. Det er ikke forunderligt, at dette skulde blive tilkjendegivet i „Midten af Tiden"; det havde været Guds anerkjendte Folks Genius under hvad der kaldes den „mosaiske Husholdning", og visselig da denne efterfulgtes af en herligere, kunde Ingen forvente, at dens Interesser skulde blive overladte enten til Tilfældet eller til principløse eller egenkjærlige selvbestaltede Ledere. Jordiske Regjeringer og Menneskenes Kirker bruge alle Forsigtighedsregler for den rette Forvaltning af deres Affærer, og det vilde være at prøve Menneskenes Troskyldighed at tro, at Gud vilde gjøre anderledes, naar det ikke var for Traditionens Magt og den kun for ofte gjentagne Paastand, at al saadan Myndighed forsvandt fra Menneskeslægten med den apostoliske Tidsalder.

Det meget rimelige Spørgsmaal: „Hvorledes skulde de høre, uden der er Nogen, som prædiker?" (Rom 10, 14) er et uundgaaeligt, men let besvaret, men den næste Forespørgsel møder en helt forskjellig Modtagelse af enhver Trosbekjendelse og Enhver: „Men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?" (Rom. 10, 15.) Mange løbe uden dette, de ere ikke sendte, følgelig ikke anerkjendte, ingen af deres saakaldte Embedshandlinger eller Administrationer kunne være gyldige; Andre sige at være sendte formedelst Indskydelse, og Tusinder af Gejstlige iblandt Kristenhedens Trosbekjendelser ere, efter at have læst det historiske Bud, der i fordums Dage meddelte Myndighed til Jesu Disciple: „Gaar ud i al Verden og lærer alle Folk," med anmassende Frækhed øjeblikkelig kommet til den Slutning, at de ere hver især personlig netop dem, til hvem disse Ord henvendtes; dette vilde iblandt Menneskene og ifølge deres Institutioner blive straffet med alle de Straffe for denne særlige Brøde; Straffe ere i den Almægtiges Styrelse blevne paalagte, som ved Eftersyn ville findes omtalte — Uzzias, Israels Konge, blev

slagen med Spedalskhed, fordi han paatog sig at handle i Præstens Embede uden Myndighed (2 Krøn 26, 16). Ussa blev ligeledes slagen af Herren og døde, fordi han, uden at være en Præst, fordristede sig til at berøre Pagtens Ark (2 Sam. 6, 3). Andre Exempler kunde anføres forat fremstille Betydningen af retmæssig Myndighed og Følgerne af ulovlig Anmasselse. Denne Betragtning var uden Tvivl fremherskende hos Paulus, der skrev: „Ingen tage sig den Ære (at være Præst) uden den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var," (Hebr. 5, 4) og Jesus erklærede udtrykkeligt, idet han talte til sine Apostle: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder", (Joh. 15, 16) og forat vise, at dette meddelte Myndighed, siger han et andet Sted: „Hvadsomhelst, I binde paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvad I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen," (Math. 18, 18) ligeledes, „hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde Synderne, dem ere de beholdne" (Joh. 20, 23). Alt dette sørgedes for og opfyldtes paa hin store Pintsefestens Dag, da Peter bød dem, paa hvem Omvendelsens Aand faldt, at lade sig „døbe til Syndernes Forladelse". Dette var Methoden, befuldmægtiget Myndighed gav den Kraft; Ingen behøver at tvivle om, at dens Betingelser vare gode, at Velsignelsen var udenfor al Modsigelse. Evangeliet med dets Ordinancer, Kirken med dens Organisation og Præstedømmet med dets Myndighed danne saaledes et tredobbelt Baand, der ikke kan brydes, danne Frelsens store Maskineri, bestemt i Himlen, den Almægtiges Hemmelighed, given til Menneskene som en Aabenbaring; det er Videnskaben af al Regjering, det Uforgjængeliges Anvendelse paa det Forgjængelige, „Guds Rige paa Jorden", det „evige Evangelium," det hører til Fortidens Evigheder og naar gjennem Fremtidens, det er mange Gange blevet givet til Menneskene paa Jorden i Løbet af deres Tilværelse; det indførtes til det fordums Israel ved Moses og prædikedes ligeledes til Abraham; Jesus viede sit Liv dertil og bekræftede det ved sin Død, men det forkastedes af Menneskene i flere Husholdninger; desuagtet saa dog Profeten og de hellige Mænd hen til „Tidernes Fyldes Husholdning" (Eph. 1, 10), og det ophøjede Syn af „en Engel, som fløj midt igjennem Himlene og havde et evigt Evangelium at forkynde Alle, som bo paa Jorden," (Joh. 14, 6) trøstede Apostlen paa Øen Patmos, da han led Forfølgelse og Banlysning for Jesu Vidnesbyrds Skyld; hans Erfaringer af Frafaldet og Aandens Vidnesbyrd om, at „Drengebarnet (Myndigheden) bortryktes til Guds Throne," (Aabenb. 12, 5) suppleredes ved Aabenbaringen om dets Gjengivelse med alle dets Velsignelser, som givet af dets Ophavsmand (Jesus), da han var i Kjødet.

Den hellige katholske Kirke peger med Stolthed hen paa en uafbrudt Kjæde af Præstedømmet, naaende igjennem Tidsaldres Dunkelhed tilbage til de første Apostle; at den har Ælde kan ikke benægtes, men at den ikke er i Besiddelse af „Præstedømmet" kan paavises ved at henvende sig til den gamle Bog, hvoraf vi have anført saa mange Citater; dens Ordinancer og Organisationer ere ikke Evangeliets, dette er uforanderligt, følgeligt er deres System med aldeles forandrede Ordinancer ikke Evangeliets, dets Velsignelser ere ophørte iblandt dem, og eftersom dette er sket ved den saakaldte Myndighed bliver dens Fordring paa Anerkjendelse besmittet og tilintetgjort; den apostoliske Rækkefølge bliver en Mythe, et

Sagn, naar det, som gav det Tilværelse, ophører; følgelig maa de, som derfra regner deres Myndighed, dele samme Skjæbne, deres Myndighed er tom.

De mangfoldige Sekters store Skarer frasige sig Ideen om Præstedømmet, de erklære, at det kun gaves som et befuldmyndiget Element, der var særegent for Kirken i dens Fødsel, sund Fornuft afgiver et saa godt Svar herpaa, at det er overflødigt i Enkelthederne at imødegaa denne Paastand, thi dersom de have de oprindelige Ordinancer, men ikke den oprindelige Organisation, eller ingen af Delene, men derimod i dets Sted Systemer, dannede af dem selv efter egen Indskydelse (thi de tro jo ikke paa ny Aabenbaring) saa er det klart, at det ikke er det evige Evangelium; „Gud har sat i Kirken, først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst kraftige Gjerninger, Gaver til at helbrede, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal" (1 Kor. 12, 28), og man kommer derfor snart til den Slutning, at en Kirke uden denne Organisation, disse Embedsmænd og Særkjender kan ikke være Guds eller Jesu Kristi Kirke, og det er fordi Kristenhedens Kirker ere uden disse Embedsmænd og etc., at Splidagtighed, Tvedragt og Uvished hersker i den religiøse Verden; Menneskene „have forladt den levende Vandkilde at hugge sig Brønde, sønderbrudte Brønde, som ikke kunne holde Vand," (Jer. 2, 13) og forud for det nittende Aarhundrede have Menneskene begaaet de samme to onde Ting, som Herren sagde vare blevne begaaede af det fordums Israel.

Nu, dersom den religiøse Verden blot kjendte deres „Besøgelsesdag", da vilde de lytte til Herrens Raad: „Staar paa Vejene, og ser til, og spørger om de gamle Stier, hvor den gode Vej mon være, og vandrer paa den og I skulle finde Hvile for Eders Sjæle," (Jer. 61, 6) dette vilde være i Overensstemmelse med den Ærefrygt for Gud og for Jesus og Ængstelighed for Sjæles Frelse, som de sige at nære; Mange vilde maaske derved miste deres Stilling og Popularitet, men Evangeliet giver ikke blot Forjættelse for det Liv, som nu er, men ogsaa for det tilkommende" (Tim. 4, 8). Dette vilde sætte en uigjennemtrængelig Skranke for Skepticisme, Ligegyldighed og Vildfarelse; de Bygninger, som ere blevne opførte ved religiøs Iver for menneskelige Troslærdomme, menneskelige Begreber og menneskelig Myndighed, kunde blive indviede til et guddommeligt, gudsendt Evangelium, til Opfyldelse af en mere ophøjet Bestemmelse, fyldte af Forsamlinger af den Højestes Hellige, hans Ordens og Pagts lydige Undersaatter, levende, virksomme Medlemmer af hans Kirke, ledede af hans Præstedømme; Himmel vilde der da vorde paa Jorden, Vildfarelse vilde skjule sin partifarvede Fane, medens Sandhedens Banner vilde vaje for Nationerne, som et Symbol paa Guds Rige og Regjering.

Et Rige uden Embedsmænd, eller Embedsmænd uden Myndighed, Ordinancer uden anerkjendte Forvaltere af samme, eller et System uden beskikkede Lærere er blot lig Ørkenens fantastiske Spejlbillede, nærm Dig dets pragtfulde Billed, og det falmer hen til en Skygge, forenede ere de kun som et Reb af Sand, adskillende og adspredende sig; Guds Evangelium, Guds Kirke, Guds Præstedømme ere „det Jernspir, som skal regjere alle Folk" (Aabenb. 12, 5), det fører fra Jorden til celestial Herlighed, overalt den samme, en Regjering, der er retmæssig, som ikke rummer Strid, en Regjering og et Rige, som skal „tilintetgjøre alle andre Riger, men selv bestaa bestandig!" (Dom. 2, 44). „Paa denne Maade skulle I derfor

bede (henvendt til Disciplene i fordums Dage): „Fader vor, Du, som er i Himlen, helliget vorde dit Navn, tilkomme dit Rige, ske din Vilje, som i Himlen saa og paa Jorden!" (Math. 6, 9—10.)

Ankomst.

Efter en ifølge Aarstiden ganske god Rejse ankom hertil den 9de ds. Ældste N. C. Flygare fra Utah, beskikket af Kirkens Præsidentskab til at præsidere over den skandinaviske Mission. Vi ønske ham hjertelig velkommen, nedbedende Himlens Velsignelser over hans Arbejder i denne Del af Herrens Vingaard.

Notice.

Alle Forretningsbreve vedkommende den skandinaviske Mission bedes adresserede til N. C. Flygare.

Korrespondance.

Danmark.

Kjøbenhavn, d. 1. Januar 1878.

Præsident A. W. Carlson.

Kjære Broder!

Det vil maaske interessere Dem saavelsom „Stjernes" Læsere at erholde en kortfattet Beretning om Tilstanden i Kjøbenhavns Konference og dens Størrelse. Den indbefatter Sjælland, Lolland, Falster, Møen og Bornholm samt nogle andre Smaaøer og, som De allerede er bekjendt med gjennem den statistiske Rapport, er den inddelt i 6 Dele eller Grene. Medlemsantallet, som ligeledes angaves i Rapporten, er 925, hvoraf 652 ere af Kvindekjøn og 273 af Mandkjøn, af hvilke sidste 168 have Præstedømme, nemlig 71 Ældster, 49 Præster, 31 Lærere og 17 Diakoner. Det forløbne Aars Virksomhed bestaar i, at 183 ere blevne tillagte Kirken ved Daab og indlemmede i Overensstemmelse med Kirkens Regler. For nærværende findes i Konferencen 22 Brødre af det arbejdende Præstedømme, som ere løste fra timelig Beskjæftigelse, dog er heraf kun 2 fra Zion, nemlig Ældste Bengt Jensen og mig selv, (vi kunde gjøre god Brug af i det mindste een Ældste mere fra Zion) Resten af det arbejdende Præstedømme er af Landets egne Sønner, opreiste her forat bære Vidnesbyrd i Forening med os om Evangeliets guddommelige Sandheder.

Hver af Grenene har sin Forstander, og de øvrige af Brødrene missionære og hjælpe til at afholde Forsamlinger, hvorsomhelst Lejlighed gives. Broder B. Jensen har siden sin Ankomst hertil været beskjæftiget med at rejse om paa

Sjælland fra den ene Gren til den anden og opholdt sig 14 Dage ad Gangen i hver; der findes nemlig 3 Grene her paa Sjælland foruden Kjøbenhavns, der er den fjerde, og i hver af disse afholdes Grensmøde hver 6te Uge, saa at den omrejsende Ældste saaledes har været istand til at overvære hvert af disse Møder. I denne Vinter vil Ældste Jensen besøge Øerne Lolland, Falster, Møen og Bornholm, der tilsammen udgjøre 2 Grene, og jeg selv vil da i Vinterens Løb besøge Grenene her paa Sjælland og overvære disse vigtigste Møder; desforuden fungerer jeg for nærværende som Forstander for Kjøbenhavns Gren og varetager tillige Konferencens Interesser som et Hele i Forening med Broder B. Jensen, der er en trofast Støtte ved min Side, hvorfor jeg føler til at takke Herren. Ligeledes er det gode og trofaste Mænd, som arbejde i Forening med mig paa de forskjellige Steder i Konferencen, jeg kan i Sandhed give dem et godt Vidnesbyrd. Her i Kjøbenhavn findes Ingen, der er løst fra timeligt Arbejde, men her er mange gode og trofaste Mænd, som have staaet i Kirken i flere Aar og gjøre Alt, hvad de kunne, forat hjælpe mig i Udførelsen af Pligter, der paahvile mig i Forening med dem i at fremme Herrens Gjerning. Kjøbenhavns Gren alene tæller lidt over 400 Medlemmer. Staden er inddelt i 7 Distrikter eller Kredse, som vi kalde det, og over hver af disse er der en Ældste til at præsidere, med flere andre Brødre som Hjælpere i Udførelsen af de ham paahvilende Pligter. Vi have ligeledes her i Kjøbenhavn oprettet et Missionærkorps med en særskilt Præsident over samme, nemlig Ældste Emanuel Petersen, en erfaren Mand i Missionens Tjeneste; det bestaar af 15 a 20 Brødre, som bruge al den Tid, de have tilovers fra deres timelige Arbejde, om Aftenen og ligeledes om Søndagen til at missionære, sælge Skrifter og bringe Vidnesbyrd til vore Medmennesker samt indbyde dem til vore Forsamlinger, og vi kunne tydelig spore dets Virksomhed.

Vi have et Sangkor her, bestaaende af henved 30 Brødre og Søstre, bestyret af en Komite paa 3 Brødre, nemlig Ældsterne Fløyl, Rohde og Johansen. Koret er til stor Velsignelse og Opbyggelse i vore Forsamlinger, og jeg vil her bringe dem min hjertelige Tak for deres Opofrelse og gode Vilje i at ofre deres Tid og Evner i saa godt et Øjemed. Tillige forefindes her i Kjøbenhavn en Søndagsskole for Børn, som tæller 70 Elever; den bestyres af Ældste V. Rohde, der gjør Alt, hvad der staar i hans Magt, for at fremme samme og velsigne de Smaa, der er tillige 6 Lærerinder og 2 Lærere, Det er vort Ønske at lære Børnene korrekte og sande Principer med Hensyn til sand Religion og Gudsdyrkelse; tillige underviser Br. Rohde de Større af Eleverne i det engelske Sprog. Saavidt jeg kan bedømme har Skolen gjort god Fremgang og er til stor Velsignelse for de Smaa; vi afholdt nemlig Examen 2den Juledag, og de Svar, som af Børnene bleve givne paa forskjellige Spørgsmaal, vilde gjøre mangen Voxen til Skamme. Om Eftermiddagen havde vi beredt en lille Fest for dem, ved hvilken Lærerne og Lærerinderne samt Børnenes Forældre vare tilstede; et stort Juletræ naaede fra Loft til Gulv, hvorpaa der fandtes en Present til hvert af Børnene, foruden hvilke dets Grene nedtyngedes af Æbler, Kager, Nødder, Flag, etc. etc., belyst af en Mængde smaa Lys og prydet af mange Smaagjenstande til Pynt. Festen begyndte Kl. 4 om Eftermiddagen, og jeg antager, at mellem 300 og 400 Mennesker vare tilstede, alle følte glade,

dandsede omkring Træet Smaa og Store med hverandre og affang forskjellige Sange, medens de marscherede Haand i Haand med hverandre, indtil Festen sluttedes Kl. 7½ og Hver gik til sit Hjem.

Tilstanden i Konferencen som et Hele taget er god; der findes Egne, hvor vi kunne faa Lov at afholde saamange Forsamlinger, vi kunne overkomme, medens Folket paa andre Steder er meget uimodtageligt og uvilligt til at høre vort Vidnesbyrd, og ønsker ikke at aabne deres Døre for os, ejheller at læse det skrevne Ord, men jeg haaber, at Tiden vil komme, da de ville blive mere modtagelige.

Mit Brev bliver maaske for langt, og jeg vil derfor slutte med den Bemærkning, at jeg selv føler lykkelig og vel tilfreds ved at være agtet værdig til at være en Medarbejder i Herrens Vingaard; jeg har nu været her et Aar og syv Maaneder, har i den Tid besøgt alle Grenene i Konferencen og er saaledes vel bekjendt med dens Tilstand og tillige med mine Brødre og Medarbejdere, og kan give dem det bedste Vidnesbyrd. Jeg vil hermed ønske Dem og alle de Hellige et glædeligt Nytaar og takke for alt Godt, der er blevet mig bevist i det forløbne Aar.

Jeg har modtaget Breve fra Ældsterne H. Thunnesen og James Keller, som arbejdede i denne Konference forrige Aar. De bad mig hilse Brødrene samt alle de Hellige og takke dem for udviste Opmærksomheder imod dem, medens de vare her.

Maa Herrens Fred og Velsignelse være Dem og alle de Hellige tildelt.

Deres hengivne Broder i Kristo

S. P. Neve.

Templet i Manti.

Deseret News giver følgende korte Beskrivelse af Templet i Manti, Sanpete Co., tilstillet det ved Ældste Wilford Woodruffs Velvilje.

„Templet vil blive 168 Fod langt og 95 Fod bredt, udvendigt Maal, og 79 Fod hojt fra Sokkelen til Taget. Sokkelen vil være tre Fod over Jorden; Taarnene 30 Fod i Kvadrat i Grunden. Det vestlige Taarn vil blive 169 Fod Fod og det østlige 179 Fod højt fra Jorden. Tempelgrundens Overflade vil være 63 Fod højere end Vejen mod Vest. Hovedhallen vil blive 80.104 Fod indvendig og 20 Fod høj, ligeledes indvendig. Den øvre Hal vil blive 28 Fod høj og 80.104 Fod indvendig imellem Væggene med selvopholdende Loft uden Piller.

Den nedre Terrassemur er 985 Fod lang, 15 Fod høj over Jordfladen, 6 Fod tyk ved Grunden og 2 Fod tyk foroven. (De andre Terrasser ere noget kortere.) Der vil være fire Mure af næsten samme Dimensioner og tre Terrasser, den første Terrasse 43 Fod bred, den anden 40 Fod bred og den tredie 35 Fod bred. Murene ville i Gjennemsnit blive 17 Fod høje og fire Fod tykke fra øverst til nederst.

Trapperne foran ville blive 16 Fod brede med Affatser ved hver Terrasse.

udgjørende ialt 126 Trin, 6 Tommer høje og 12 Tommer brede. Vi have 150 Mænd i Arbejde for nærværende med 15 Kjøretøjer.

Templets umiddelbare Beliggenhed er paa Bjergets Fod, der skyder sig ud og rækker ned til det nordøstlige Hjørne af Byen. Sprængningerne af Dele af Foden af Bjerget er forat jævne Pladsen til Byggegrunden. Terrassernes Mure ere byggede af Stenene, løsnede ved Sprængningerne. Bag Templet, nogle hundrede Fod oppe ad Bjerget, er en Kilde, hvis Vand det tilsigtes at føre til Templet i Rør, og det kan endog føres op i Taarnene. Denne Kilde er ved Stenbruddet, hvor den hvidlige Sten til Templet udhugges; denne Sten ligger i Lag og uregelmæssige Linier og er let at bryde. Udhuguingen af Tempelgrunden i tre Terrasser er paa Grund af den stejle Skraaning af Bjergets Fod fra Bjerget selv og ned til Byen. Ingen af Terrassernes Mure ere i en ret Linie. De ere alle formede saa at de slutte sig om Bjergets Fod, og om de vare af fuld Længde vilde de naa halvvejs omkring Tempelgrunden. Saaledes er enhver Terrasses Mur i Form af et udbredt eller bredt Λ, med Toppen deraf eller den forreste spidse Del af Terrassen borttaget en Trediedel af Længden fra Spidsen, idet alle Terrassernes Mure danne fire Figurer af denne Form, den ene indeni den anden, medens Templet staar lidt tilbage paa den højeste og imellem Terrasserne og Bjerget, idet enhver Terrasse-Mur løber parallel med den anden. Hele Grunden med Terrasserne og Trapperne fra den ene til den anden, kronet med Templet i Baggrunden, i Ly af Bjerget vil, uaar Alt er fuldendt efter Planen, tilligemed Udsigten over Dalen mod Vest, Nord og Syd, frembyde et af de smukkeste Landskaber, der kan findes.

Blandinger.

Efter et kort Sygeleje er Kong Victor Emanuel den Anden af Italien afgaaet ved Døden den 9de Januar i en Alder af c. 58 Aar, og hans ældste Søn, Kronprinds Umberto, bleven proklameret til Konge. Victor Emanuel fødtes 1820 og fik af sin Fader, Kong Karl Albert af Sardinien, en meget streng Opdragelse. Han udmærkede sig i Felttoget mod Østerrig i 1848 og saaredes i Slaget ved Goito. Efter det ulykkelige Slag ved Novara abdicerede Faderen til Fordel for Sønnen og denne besteg derefter Thronen. Ved Forsigtighed og Statsklogskab naaede han sit Maal, Italiens Enhed, og opnaaede omsider endogsaa Besiddelsen af Rom. Han var meget afholdt af Folket, var ligefrem, maadeholden, tapper og frisindet, meget folkelig og imod Etikette, Glands og Pragt. Efter sin første Dronning, Adelaides Død, med hvem han havde 5 Børn, indgik Kongen et morganatisk Ægteskab med Datteren af en af sine Gardister, Rosina, der ophøjedes i Adelstaoden som Grevinde af Millefiori. Med hende efterlader han sig tre Børn.

Fra Krigen. Den 3die ds. besatte General Gurko Staden Sophia efter flere mindre, skarpe Fægtninger. — Den 8de ds. lykkedes det Fyrst Mirsky og General Skobeleff at forcere Trajanpasset, der fører ned til Kaloferdalen. Fra

denne Stad marscherede de mod Øst og angreb den ved Schiplapassets Udgang staaende tyrkiske Hærafdeling i Ryggen, medens General Radetzsky angreb den i Fronten, hvorved den blev tvungen til at kapitulere efter en haardnakket Kamp. Den bestod af 41 Batailloner, 10 Batterier og 1 Kavalleriregiment under Resad Pascha.

Antivari har overgivet sig til Montenegrinerne. — Ifølge Indberetning fra Hafiz Pascha, har han i et blodigt Slag, der varede i 2 Dage, slaaet Serberne ved Novibazar og tilbageerobret Kurschumlja. — Serberne have erobret Pirot og ere traadte i Forbindelse med baade Russerne og Rumænerne. En serbisk Division under Beli Markovic er rykket ind i Sophia. — Fra Belgrad meldes, at alle de Fæstningen Nisch omgivende Højder vare blevne stormede af Serberne, hvorefter den kapitulerede. — Serber og Rumæner belejre i Forening Fæstningen Widdin. — I Konstantinopel er der foregaaet et Kabinetsskifte. — Tyrkiet siges at søge en Vaabenstilstand. — Russernes samlede Tab i Krigen indtil den 26de December udgjorde ifølge officielle Beretninger 80,435 Mand.

Ved Nytaarscouren i Qvirinalet, da den nu afdøde Kong Victor Emanuel modtog Deputationer fra Parlamentets tvende Huse, udtalte han sig ifølge Times paa følgende Maade: „Jeg haaber, at Nationens Repræsentanter ville bevilge Alt, hvad der nødvendigt til Hæren, thi vi befinde os Ansigt til Ansigt med en yderst alvorlig Krise. Ligesom hele Nationen ønsker jeg ogsaa Fred, og min Regjering vil gjøre Alt for at bevare den; men det er nødvendigt at forberede sig paa de smerteligste Eventualiteter, fordi Italien under den nuværende Krise maa blive respekteret og samtidig frygtet, og derfor maa gjøre sig stærk. De nuværende Komplikationer antyde en truende Fremtid, men ifald Landets Repræsentanter ere enige og forenede, er jeg overbevist om, at Italien, hvis det skulde blive nødvendigt, er istand til at trodse enhver Eventualitet."

Søulykke. Det brasilianske Dampskib „Atacama" er den 28de Novbr. strandet i Nærheden af Caldera. Alle Officerer og Passagerer druknede, nogle Matroser ere reddede.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af A. W. Carlson.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.